

26-03-2008

Half vier schrik ik wakker. Een lange reis voor de boeg. André brengt me naar Utrecht Centraal en vandaar met de ICE trein naar Frankfurt om daarna met Sri Lankan Air naar Colombo te vertrekken. Rond half 5 wil ik uit bed dus lig nog een uurtje alles te overdenken. Zal een bijzondere reis worden dit keer. Na jaren van tobben is Suus eindelijk zwanger en ook in Sri Lanka hebben ze al die jaren meegeleefd. De één bad tot Allah, de ander bracht bloemen bij Boeddah en weer anderen hadden allerlei kwakzalfjes voor me gekocht. Na het nieuws verteld te hebben per telefoon aan Ruzain is er een stortvloed van reacties uit Sri Lanka gekomen. Iedereen is er van overtuigd dat zijn ondernomen actie voor ons de uiteindelijke oplossing was. Suus nu 2 weken alleen laten is ook niet makkelijk. Kotsen, misselijk en erg moe maar vooral bij elk krampje mij zorgen maken. Gelukkig is ze er vrij nuchter onder en ze heeft veel mensen om d'r heen als het nodig mocht zijn. Rond half 6 vertrek ik vanuit de Frans Hals op weg naar Colombo waar ik uiteindelijk 20uur later aankom. Na dat ik uiteindelijk de bagage heb opgepikt volgt de douane.....ik zweet peentjes want 4 flessen drank voor de jongens en vele contanten doen je niet echt geloofwaardig overkomen als amateur-ontwikkelingshelfer. Alles verloopt goed en alleen het stel voor me wordt aangehouden waardoor ik snel door kan lopen.

Ruzain staat al klaar en we rijden direct door na Galle wat ook nog eens 4 uur rijden is. Het valt me gelijk op dat de brandstof prijzen bijna net zo hoog zijn als bij ons. Ruzain vertelt me dat er een mega inflatie gaande is wat met name te maken heeft met de oorlog in het noorden tegen de Tamil Tijgers. Brandstof en levensonderhoud zoals melkpoeder, brood en rijst zijn extreem gestegen.

Eindelijk komen we bij Ruzain aan. We besluiten meteen aan het werk te gaan want in het weekend willen we zo min mogelijk doen. Onze grote vriend Firnas trouwt dan namelijk volgens de Sri Lankaanse tradities. Dat houdt o.a. veel ceremonie, veel gasten (rond 2500 mensen) en vooral veel eten. Twee dagen lang is het feest en dat wil ik uiteraard niet missen. Ruzain heeft al sommige afspraken gemaakt. De dokter i.v.m. de dokterspost, de deputy major van Galle i.v.m. scholen en wijken met sanitaire problemen en twee afspraken met principals van lokale scholen die we zelf hebben gevonden. De twee lokale scholen worden als eerste bezocht. Het eerste schooltje hebben we al veel geholpen de afgelopen jaren. Waarom hier nog steeds geen overheidssteun wordt gegeven is me een raadsel. De weg naar dit schooltje is erbarmelijk slecht. Het ligt boven op een heuveltje en is best een flinke klim. De slechte weg is in het droge seizoen geen probleem maar we hebben foto's gezien van deze weg tijdens het regenseizoen en dan lijkt het wel een waterval waardoor de kinderen kletsnat boven aankomen. We laten wat lokale bouwvakkers komen en vragen hen naar de kosten om een cementen trap / weg aan te leggen. Al snel besluiten we hier mee te beginnen. Morgen lukt dat al, bouwvakkers blij dat ze werk hebben en ik blij dat ik het resultaat tijdens mijn bezoek nog kan zien. Pa en Ma hebben in januari tijdens hun bezoek ook deze school bezocht. Toen werd hun verteld dat een scheidingsmuur bij de allerjongsten erg noodzakelijk is. Momenteel is het één grote ruimte waar groep 1 t/m 4 les krijgt, maar dat gaat ten koste van de concentratie van de leerlingen. We vragen de bouwvakkers ook om twee scheidingsmuren te plaatsen. Als laatste huren we een electriciën in zodat na lange tijd alle lokalen eindelijk van stroom zijn voorzien. Wel makkelijk een beetje licht, als je je les moet maken op school.

Hierna gaan we naar een school vlakbij Ruzain. Dit is werkelijk een mega school waar 1800 leerlingen les krijgen, basis onderwijs gegeven door 65 leraren en leraressen. De principal (schoolhoofd) heeft een lijst van 100 leerlingen die geholpen zouden moeten worden. Deze kinderen hebben of geen ouders of ouders die invalide zijn of geen werk hebben waardoor ze de kinderen van school moeten halen omdat ze de onkosten niet kunnen betalen. Deze onkosten bestaan uit: Schoolboeken, schriften, schrijfmateriaal, lunchbox (door grote afstanden eten alle kinderen op school) wiskundedoos etc. Na

alles gecontroleerd te hebben en steekproefsgewijs enkele gezinnen gecontroleerd te hebben besluiten we deze 100 leerlingen te helpen. Door de situatie thuis mag het niet zo zijn dat ze geen onderwijs meer kunnen volgen en dat ze de straat op moeten om geld te verdienen. Dit soort situaties moet je in de kiem smoren want criminaliteit ligt dan al snel op de loer. Onderwijs is het allerbelangrijkste zodat zij in de toekomst een goede boterham kunnen verdienen.

Na dit bezoek vertrekken we naar de Deputy Major in Galle. We worden groots ontvangen want we zijn oude bekende hier. Verbaasd kijken ze achter ons want: where is little father from big son. We hebben een duidelijk en goed gesprek. Ze weten hier hoe we te werk gaan en dat respecteert men. Alleen projecten die uitgevoerd kunnen worden tijdens ons verblijf. De major overhandigt me een krantenartikel waar ik samen met de major op een foto sta. Het was een artikel over het grote schoolboeken project van vorig jaar. De major vertelt ons dat er nog 300 schoolkinderen zijn die wachten op een boekenpakket. Dit is in mijn ogen de mooiste hulp omdat ik (nogmaals) onderwijs erg belangrijk vind. Ook vertelt hij over een wijk die al enige tijd wacht op aansluiting op het riool zodat men aan de bouw kan beginnen van eenvoudige toilet blokjes. Alle behoeften worden bij deze mensen nu gedaan daar waar mogelijk dus je begrijpt de situatie daar. Zijn secretaris gaat morgen met ons langs deze gezinnen. Na nog uitgebreid gesproken te hebben over de gang van zaken hier en allerlei projecten die we al met elkaar gedaan hebben nemen we afscheid. We gaan even naar het River House, het huis van Firnas waar de bruiloft gaat plaats vinden. Het is een grote bende hier. Tientallen vrouwen die met allerlei voorbereidingen bezig zijn voor de lunch en het diner voor 2500 gasten. Twintig enorme barbecues en gigantische pannen staan klaar. Als ze mij zien komt iedereen op me af om mij te feliciteren met het aanstaande ouderschap. Iedereen vraagt naar Suus en uiteraard zijn de vrouwen hier ook misselijk en moe als ze zwanger zijn, dus weten ze precies hoe Suus zich voelt. Super.

Er wordt mij gevraagd om een soort erebaantje uit te voeren en dat is aanwezig te zijn bij de voorbereiding van het vlees. Ik ben gek op koken en nog gekker op vlees dus dat lijkt me super.....totdat ze me vertellen dat ik dan eerst samen met de zwagers 325 kippen moet slachten en 4 koeien.

We koelen heerlijk af aan het water bij het River House (het River House staat aan een rivier, vandaar de naam). 's Avonds na het diner bij Ruzain kwam Naseem nog een wiskey drinken. Ook tegen hem vertelde ik dat Suus zwanger is. Hij was heel ontroerd en bedankte Allah, belde z'n vrouw om het nieuws te vertellen liep weg, kwam na vijf minuten weer terug en zei: "I ordered a present for the baby, no problem. We besloten nog een wiskey te drinken. Met een goed gevoel overdacht ik m'n eerste dag.

28-03-2008

Goed geslapen ondanks de bloedhitte. Vandaag staat weer vol gepland dus rond zessen spring ik uit bed. Uiteraard heeft Naseem weer heerlijk suikerbrood voor me geregeld en na het ontbijt gaan we als eerste naar het weeshuis waar we vorig jaar al hulp geboden hebben. Pa en Ma zijn hier in januari ook geweest en toen zelf al melkpoeder en thee geschonken. Ze waren erg onder de indruk van dit kindertehuis en hadden toegezegd dat ik in april ook weer zou komen kijken en dat we dan zouden kijken wat we nog voor hen doen konden. Bij binnenkomst op de kinderzaal ben ik binnen enkele seconden een grote boom waarin alle kinderen proberen te klimmen. Geweldig. Ze lachen allemaal en het is een groot feest. Na iedereen voorzien te hebben van spekkies lopen we door de slaapzalen. Alle ventilatoren zijn hier kapot. Deze ventilatoren zijn niet alleen bedoeld als koeling maar ook om de muggen weg te jagen bij de slapende baby's. Op een andere zaal was de elektriciteitsinstallatie dusdanig verouderd dat deze niet meer werkte zodat er geen verlichting was. Na navraag van een ruwe schatting van de kosten besluiten we de ventilatoren en elektriciteitsinstallatie te gaan vervangen. Budget bij de overheid is pas in 2009 weer aanwezig voor deze zaken, zolang kunnen we hier niet wachten beslissen Ruzain en ik. Op de

vraag of er voldoende melkpoeder is wordt geantwoord dat alles precies afgestemd is en eigenlijk het aantal voedingen met 1 extra voeding verhoogd zou moeten worden. Ook extra poeder zullen we gaan verzorgen dus. De telefoon rinkelt alweer en de secretaris van de Deputy Major belt om de huizen te gaan controleren die geen toilet- en/of geen riool-aansluiting hebben. Nadat alle gegevens voor het kindertehuis zijn opgeschreven en na nog wat spekkies te hebben uitgedeeld vertrekken we naar de volgende klus. We rijden via iets wat door moet gaan voor een weg naar de bewuste huizen zonder sanitaire voorzieningen. Het doet een beetje denken aan de wijken die we 2 jaar geleden van stromend water hebben voorzien. Stank, armoede, ongedierte en trieste mensen. We bezoeken 4 huizen: erbarmelijke omstandigheden. Deze krotten moeten doorgaan voor huis. Het idee is om voor deze families een simpel huisje te bouwen met een sanitaire aansluiting. We gaan i.i.g. nadenken hoe we deze mensen het beste kunnen helpen. Dat deze mensen geholpen moeten worden is een ding wat zeker is want de ziektekiemen sluipen hier in het rond. Hierna gaan we naar huis en ik besluit om een rondje op de motor te gaan rijden. Ben benieuwd naar wat kampen die we het eerste jaar kort na de Tsunami hebben ondersteund. Bij deze kampen aangekomen is het heerlijk te zien dat alle tenten vervangen zijn door schitterende woningen. Ook heel leuk dat sommigen je nog herkennen en bedanken omdat we de eerste waren die de mensen hielpen met overleven. M'n telefoon gaat en de Major vertelt me dat hij een totale telling heeft van het aantal kinderen dat een boekenpakket nodig heeft. In totaal 312 kinderen. Thuis gekomen vragen we prijzen aan in Colombo zodat we zaterdag kunnen beslissen bij wie ze bestellen.

We besluiten nog te gaan kijken bij de school waar de bouwvakkers al hard bezig zijn. Met drie man zijn ze muren aan het metselen en grond aan het wegscheppen voor het nieuwe en verhoogde toegangspad. De verwachting is dat ze maximaal 3 dagen bezig zijn. Ben benieuwd. Het is rond 16:30 en ik moet snel gaan douchen want de officiële ceremonie van Firnas gaat beginnen. Vandaag alleen voor familie, morgen voor vrienden, bekenden en familie van de bruid en zondag het grote feest voor iedereen en dan viert men ook dat de bruid het huis van de bruidegom voor het eerst betreedt. Het is super om dit mee te maken. Ruzain (is ook een zwager van de bruidegom) heeft een serang voor me gekocht (traditioneel Sri Lankaans gewaad wat op een rok lijkt) zodat ik heel wat bekijks heb. Een grote donkere blanke man, op een sri lankaanse bruiloft in originele kledij. De ceremonie is kort maar erg leuk om mee te maken. Het lijkt een beetje op ons burgerlijk huwelijk maar dan korter. Raar dat de bruid er niet bij mag zijn. Hierna is er thee en eten voor iedereen in de tuin en gaan de koks verder met de voorbereiding van een maaltijd voor uiteindelijk 2500 man. Alleen vandaag alleen al zijn er drie man continu bezig geweest om uien te snijden. Grote vuren worden ontstoken en hier worden de mega pannen op gezet om de giga berg uien te bakken. Drie dagen lang, dag en nacht zijn er acht man bezig om alles in orde te maken voor de maaltijden. Firnas heeft een behoorlijke positie binnen hun woongemeenschap. Zijn vader had een hoge positie in de gemeente politiek en na zijn overlijden heeft Firnas, als oudste zoon, veel taken overgenomen. Al het voedsel is vers en veel dingen komen uit hun groentetuin, net zoals al het heerlijke fruit waardoor de kosten laag kunnen blijven. Met het vlees gaan ze morgenochtend beginnen volgens traditioneel gebruik geslacht enz. "Mr Robert you come look at 5 o'clock in the morning we will slaughter 4 cows and 325 chickens".

Nou reken er maar op dat ik in ieder geval even ga kijken.

29 Maart 2008

Rond 5 uur word ik wakker en ik spring meteen uit bed om naar Firnas z'n huis te rijden. Daar aangekomen wordt de eerste lading kippen net aangeleverd. Er staan ongeveer 15 man aan de kant van de rivier aan een enorme lange tafel. Ze worden allemaal ritueel geslacht, ieder groepje mensen heeft z'n eigen taak in dit verwerkingsproces. Het is net een grote fabriek. Daarna worden er 4 koeien gebracht en

ook deze ondergaan hetzelfde lot. Rond 9 uur is alles verwerkt tot biefstuk, kippenpoot enz. Het is niet aangenaam om naar te kijken maar wel bijzonder om dit mee te maken.

Na deze "slachting" vertrekken Ruzain en ik omdat we vanochtend nog een belangrijke afspraak hebben gepland. De eerste officiële bijeenkomst bij Firnas is pas om half twee dus we hebben nog voldoende tijd. We vertrekken naar de dokter die we vorig jaar ook geholpen hebben. De laatste ondersteuning die hij ontving vanuit Duitsland is inmiddels gestopt. De consulten zijn het probleem niet (die geeft hij gratis) maar wel de aanschaf van de medicijnen. Vaste consulten zijn op zaterdag en zondag maar als hij en zijn vrouw doordeweeks een vrij uurtje hebben gaan zij naar de kliniek, doen het licht aan en zodra de mensen dat zien komen ze er op af. Gelukkig is de dokter vrij rationeel. Serieuze gevallen haalt hij er zo uit. De zogenaamde patiënten die we onder aanstelleritus kunnen scharen stuurt hij linea recta naar huis. Ook als er medicijnen dienen uitgeschreven te worden selecteert hij keurig op noodzakelijkheid, omdat hij nu eenmaal weinig geld te besteden heeft. Budget is er nu helaas nog maar voor één maand. Vorig jaar hebben wij hem tot mei van dit jaar maandelijks geld gegeven. De dokter vertelt dat de consulten nooit zullen stoppen want hij blijft zelf gratis consulten geven, alleen medicijnen gratis verstrekken zal dan verleden tijd worden. We besluiten een lijst mee te nemen van de duurste medicijnen en zullen thuis beslissen en kijken of het mogelijk is om een soort fonds op te richten voor deze man zodat hij weer een jaar op een fatsoenlijke manier kan werken en medicijnen kosteloos kan verstrekken. Zeker inenting en voor jonge baby's en insuline voor de vele suikerpatiënten zijn hier enorm noodzakelijk.

Inmiddels is het 13:00 uur en we moeten snel vertrekken want de bruiloft gaat beginnen. Vanaf nu tot morgen is alles daarop gericht. Voor mij enorm bijzonder, maar ik zal jullie de details bewaren omdat ik bang ben dat het heel langdradig wordt. Ik zal proberen het kort samen te vatten. Rond de 2000 gasten, alles in eigenbeheer, vandaag nog twaalf ingehuurde koks die achter mega pannen op houtvuur staan te koken. Al het geslachte vlees, honderden kilos rijst, onvoorstelbaar veel groenten en fruit. Ik ben wel wat gewend bij mijn eigen familie maar dit slaat alles. Uiteraard heel veel familie maar volgens traditie zijn er heel veel armen uitgenodigd die kunnen genieten van een feestmaaltijd. Een Hollander die. Omdat het ook zijn hobby is, de koks helpt vinden de koks hellemaal geweldig en ik ook.

Toen eenmaal alle gasten aan tafel zaten (200 tafels met ongeveer 12 gasten per tafel) werd ik in de bediening gezet. Dit was helemaal een feest voor de locale bevolking, een blanke in de bediening. Iedereen wilde met me praten en weten wat ik hier doe en waarom, hoe ik heet en waar ik woon enz. Soms werd ik er echt heeeeeeeeeeelemaal gek van maar ik vond het super leuk om dit mee te maken. Er werd al twee jaar gepraat over Firnas z'n bruiloft en zowel zij als ik vonden het heel bijzonder dat ik er bij was. We hebben de laatste jaren zoveel gedeeld met elkaar. Voor nu Lekker slapen en maandag weer aan de slag.

31 maart 2008

Goed geslapen, wel zoals gewoonlijk weer vroeg wakker. Besluit vast wat administratief werk te gaan doen. Er zijn verschillende offertes binnen gekomen. Het schoolboeken project besluit ik door te laten gaan. Een dikke € 2500 maar we helpen hier wel vijf scholen mee en rond de 350 gezinnen. Gelukkig is iedereen hier vroeg op dus we bellen gelijk onze contact persoon in Colombo die tegen goede condities alles kan leveren. We bestellen bij de man gelijk de spullen voor de locale school in Ruzain z'n buurt. De honderd meest dus arme leerlingen gaan we voorzien van schoolboeken, schriften, schrijfmateriaal, lunchbox wiskundedoos. Door de enorme bestelling krijgen we een dikke korting. Komt mooi uit want er

wordt voor deze kinderen ook nog om schoenen gevraagd dus daar gaan we straks de prijs van opvragen. Na het ontbijt spreken Ruzain en ik even alles door en schrijven we alles op wat al loopten wat nog moet gebeuren. We hebben zoveel te doen en er loopt zoveel op het moment dat we anders het overzicht kwijt raken. Hierna rijden we naar een locale school waarvan we de scheidingsmuren aan het plaatsen zijn, verbeteren van de aanlooproute en aanleggen van stroom. Alles loopt volgens plan en de scheidingsmuur en de trappen zijn al klaar. Vandaag gaan ze verder met het aanleggen en verlengen van de aanlooproute. We rijden door naar het bekende weeshuis. De 42 kinderen hier hebben vrij lang haar en in dit soort tehuizen moet dit superkort gehouden worden i.v.m. luizen maar ook tegen de warmte de warmte. We hebben een kapper ingehuurd en alle 42 krijgen een knipbeurt. De één schatert het uit en geeft me een dikke zoen en de andere huult alles bij elkaar en kijkt me boos aan. De kinderen zijn hier niet ouder dan 5 jaar. Of ze worden geadopteerd, of ze worden bij 5+ verplaatst naar een ander tehuis. Bij hoge uitzondering mag ik een foto maken. Ik ben verbaasd want we helpen ze toch aardig en ik wil bewijs voor thuis. Ze vertelt me dat dit de nieuwe overheidsregels zijn en dat het verboden is te fotograferen zonder een getekend bewijs van de juiste overheidsbeambte. Dit alles omdat er mensen zomaar foto's kwamen maken en dan door deze foto's te laten zien fondsen gingen werven om zogenaamd kindertehuizen te helpen.....How low can you go. We hebben een elektricien gevraagd om ventilatoren aan te brengen en om de verlichting te herstellen cq opnieuw aan te brengen. Na een prijs gegeven te hebben krijgt deze man de opdracht, nadat hij beloofd heeft alles klaarte hebben voor ik vertrek. We krijgen een lijst met wat hij nodig heeft en vertrekken om dit aan te schaffen. Onderweg stoppen we eerst bij onze bekende schoenenwinkel van vorig jaar. De man herkent ons meteen en begint te lachen, iets wat ik me voor kan stellen want zijn weekomzet is verzekerd. Alle honderd paar kunnen in de loop van de dag opgehaald worden. Hierna rijden we door naar de apotheek om prijzen op te vragen. We komen uit op € 200 per maand om de dokter maandelijks te ondersteunen met medicijnen. We besluiten dit gelijk te doen omdat dit een goede prijs is en door de enorme inflatie per dag kan dit zomaar € 50 duurder worden binnen 24 uur, vertelt Ruzain. De telefoon gaat. We krijgen een tip dat momenteel op de zwarte markt de koers zeer gunstig is als we € 500 biljetten omwisselen. Komt mooi uit want die hebben we nog wel en we snellen naar huis om het op te pikken zodat we geen tijd verliezen want ook hier geldt dat het zelfs per uur kan schelen. Nadat we het geld hebben omgewisseld worden we gebeld dat de eerste zending schoolspullen uit Colombo is binnen gekomen. Na uitgebreid gecontroleerd te hebben worden ze naar school gebracht waar anderen er weer, tegelijk met de schoenen, pakketten van maken. Ruzain heeft vanmiddag een soort oudermiddag op de school van zijn zoon dus doe ik de rest van de boodschappen met Naseem, een oom van Ruzain die ook dag en nacht voor mij klaar staat. We zijn de hele middag bezig om allerlei elektra aan te schaffen. TL buizen, bedrading, starters, noodverlichting, ventilatoren etc. Uiteindelijk zijn we pas tegen vijf uur klaar maar hebben dan wel alles. We leveren alles bij het kindertehuis af zodat morgen de elektricien gelijk aan de slag kan. Nu naar huis, moe maar voldaan.

S Ávonds belt Firnas ons. Hij wijst ons op een familie in de wijk waar ik verblijf. Of we niet eens polshoogte willen gaan nemen want de situatie schijnt erbarmelijk te zijn. We besluiten meteen te gaan kijken. De weg er naar toe merk ik al dat dit gebied enorm achtergebleven is. Bij de betreffende familie aangekomen zien we een twee hutjes waar een moeder woont met haar drie dochters, schoonzoon en drie kleinkinderen. Geen ramen, riolering of wateraansluiting. Eén van de twee hutjes is er het slechtst aan toe. In totaal beslaan deze twee hutjes een oppervlakte van om en nabij de vijftien vierkante meter. Het is een ruimte waar in geleefd, geslapen en gekookt wordt. Dit is echt bijna onmogelijk. De vraag was of er een kamertje aan het beste hutje gemetseld kon worden voor de kinderen zodat er wat meer leefruimte zou ontstaan. Zonder na te denken en prijzen op te vragen zeg ik gelijk ja. Ruzain sputtert tegen maar als deze mensen niet geholpen worden is mijn nachtrust weg en ik weet dat we het geld wel in kas hebben. Uiteindelijk regelt Ruzain toch snel wat vaklui zodat we binnen een half uur weten dat dit ons rond de € 400 gaat kosten. We huren gelijk een metselaar en timmerman in voor het dak zodat ik het

resultaat kan zien voor ik weer naar Nederland ga. Vanaf morgen zullen we regelmatig langs fietsen zodat we de voortgang kunnen volgen. Firnas belooft zijn eigen fonds aan te boren zodat het andere huisje ook opgeknapt kan worden. Zielsgelukkig laten we ze achter en rijden weer naar huis. Het was een lange dag maar hebben enorm veel kunnen doen.

Na het eten begint de gezelligheid. Alle vrienden komen langs: Raseek, Naseem, Mohammed, Chootan. Naseem drinkt uiteraard een glaasje whisky mee en Raseek eet zich rond aan de stroopwafels. Raseek vraagt aan Mohammed hoe het met zijn schoonzus gaat. Deze heeft borst kanker en voordat ze aan de bestraling gaat krijgt ze chemotherapie. Het rare is dat bestralen wel betaald wordt door het ziekenhuis en chemo niet. Er is nog een bedrag tekort van € 250. Ik vraag hem hoe hij dit denkt te gaan betalen. Geld inzamelen en hard werken zegt hij. Nou geloof me, dan is hij over 10 jaar nog bezig want door zijn hartgebrek is hij afhankelijk van allerlei klusjes die hij aangeboden krijgt om voor anderen te doen. Ik besluit om één chemo te betalen en de anderen chemo belooft Ruzain bij wat welgestelde mensen los te peuteren. Raseek vraagt me waarom er kanker bestaat, en ik moet lachen. Soms zo kinderlijk hoe hij in het leven staat. Ik kan hem uiteraard geen antwoord geven. Ook het 11 jarig neefje van Naseem heeft kanker. Ruzain heeft een second opinion betaald voor dit manneke, maar dit heeft niets veranderd aan de uitslag. De kanker zit in z'n been en dat zal er waarschijnlijk af moeten. Het probleem is dat hier in Sri Lanka het leven gelijk een stuk moeilijker is als je een been mist. Er zijn geen uitkeringen of wat dan ook en de kans op werk is miniem. Naseem vertelt mij dat het ventje zonder been niet groot wil worden. Ik vraag hun of ik een keer mee kan naar het ziekenhuis voor ik naar huis ga. Misschien kunnen we de pijn iets verzachten door in de toekomst deze jongen op de één of andere manier te helpen. Met rood behuilde ogen vertrekt zowel Naseem als Raseek. Aan de ene kant een trieste avond, aan de andere kant zo mooi om midden in hun samenleving te staan en ook hun verdriet te kunnen delen. Ik besef hoe anders het in Nederland is als je kind zoiets mankeert. Uiteraard is het verdriet onvoorstelbaar maar de hulp van instanties is bij ons zoveel beter geregeld. Het is rond 23:30 uur inmiddels en dat is extreme laat voor hier. We gaan slapen en op het moment dat ik de deur sluit barst de regen en het onweer los.

01 April 2008

Goed geslapen maar om 5 uur al wakker. Het gesprek van gisteravond spookt nog door m'n hoofd. Ook de gebedsoproep draait al op volle toeren zodat ik maar besluit op te staan. Uiteindelijk tot 08:30 uur gewerkt achter de computer en alle projecten financieel en organisatorisch op een rijtje gezet zodat alles weer duidelijk is. Na het ontbijt gaan we als eerste naar de school waar we de toegangsweg aan het verbeteren zijn. De weg is bijna af en de bestaande traptreden zijn allemaal weer herstelt. De mannen zijn aan het laatste stukje weg bezig en we kijken even hoe ze te werk gaan. Zowel wij als de werkende mannen zijn een attractie voor de kinderen. In hun pauze rennen ze als gekke naar beneden om ons en de werkluï aandachtig te bestuderen. Mijn oog valt op een jongen die een beetje achter blijft. Hij heeft geen schoenen aan en z'n voeten zitten onder de blaren. Ik loop om hem af en vraagt hoe hij heet "Dilan". Na navraag gedaan te hebben blijkt dat hij geen schoenen heeft omdat zijn vader door een lichamelijke handicap geen werk heeft en daardoor is er geen geld voor schoenen. Ik geef hem het adres van Ruzain en zeg hem daar vanavond langs te komen met zijn vader. De elektriciens zijn goed bezig om de school van stroom te voorzien. Doordat het regent zien we dat er behoorlijk wat water binnenkomt en ik stel voor om een soort van overkapping te maken om de lokalen watervrij te houden. We vragen gelijk wat prijzen op en gaan kijken of dit nog gaat lukken.

We vertrekken hier en gaan naar de andere school waar we de pakketten gaan uitdelen. Een hele horde kinderen begeleidt ons al klappend naar een lokaal waar alle spullen staan. Op elk pakket staat de mededeling: Donated By Robert And Gerard en een groot spandoek waarop alle Nederlanders bedankt worden voor hun gift. Dit zijn dingen die ik niet fijn vind omdat ik het heerlijk vind om hun, vooral dankzij alle hulp van vrienden, familie en relaties, te helpen en moeite heeft om bedankt te worden, maar enfin,

dat hoort er nu eenmaal bij. Na alle toespraken aangehoord te hebben kunnen we de pakketten en schoenen uit gaan delen. Mijn aandacht ging uit naar een meisje met een mooi apart gezichtje. Het leek alsof ze zat te popelen om naar voren te komen en uiteindelijk werd haar naam genoemd. Ze stond op en zette een stap en viel om. Ik schrok maar ze stond meteen weer op en waggelde verder naar het podium. Ze viel weer en weer trok ze zichzelf omhoog. Uiteindelijk bereikte ze me met de hulp van een leraar. Ze glunderde toen ze haar nieuwe schoolltas kreeg met schoenen en schoolboeken en waggelde weer terug naar haar stoel waar ze letterlijk en figuurlijk in viel. Een blik naar Ruzain en hij vraagt gelijk alle gegevens van het meisje op. Vanavond om 18:00 komt ook haar vader op bezoek. Het helpen via scholen is ideaal voor ons omdat je door informatie van leraren precies op de hoogte wordt gebracht van de situatie thuis. Op deze manier help je in relatief korte tijd veel gezinnen. We nemen afscheid en rijden door naar een locatie waar we deze week al eerder zijn geweest. Dit zijn de gezinnen die geen toilet hadden en geen aansluiting op het riool. We willen controleren of de regering zich aan z'n woord gehouden heeft en inderdaad is men volop bezig met de aanleg van riolering en het bouwen van hokjes met toilet. Alle drie zijn ze bijna af dus deze week beslissen we wat we verder doen in samenwerking met de overheid. We rijden nog snel even langs het kindertehuis om te kijken of de elektriciën hier ook gestart is. We worden ontvangen door stralende vrouwen en wijzende kinderen. Alle ventilatoren hangen al en het is een stuk koeler binnen. Heerlijk, ook om de vliegen weg te houden. De verantwoordelijke verzorgster geeft ons nog een lijst mee met wat er per maand aan melkpoeder nodig is en hoeveel ze daadwerkelijk vergoed krijgen van de overheid. 600 Pakken melkpoeder zijn er nodig en krap de helft wordt vergoed door de overheid, vanwege geld gebrek. Ik vraag meteen hoe ze dan in hemelsnaam de kinderen voldoende voeding kunnen geven maar ik was al bang voor het simpele antwoord: kunnen we ook niet. Ze lengen de poeder met extra water aan zodat het voor de kinderen lijkt alsof het veel melk is maar daadwerkelijk is het water met een smaakje met veel te weinig vitaminen en bouwstoffen. We nemen de lijst mee en zeggen dat we gaan overleggen wat we hier aan kunnen doen. Thuis aangekomen gaan Ruzain en ik eerst alles weer even op een rijtje zetten omdat ons koppie overstroomt van info, uitgaven en nog te regelen zaken. Nadat alles weer overzichtelijk in ons koppie zit en op papier staat vertrekken we naar Galle om nog schoenen aan te schaffen. Vanmorgen, op de school van Dilan heb ik gevraagd aan het schoolhoofd hoeveel kinderen er zonder schoenen zijn, inclusief diegene die alleen op slippertjes lopen, ook deze willen we van schoenen voorzien.

Weer thuis bij Ruzain gaat de poort open en komt Dilan met zijn vader aangelopen. Deze man is inderdaad behoorlijk mank door zijn vergroeide been. Hij vertelt dat hij toch nog wat inkomen heeft door het telen van papaya's, zodat zijn gezin in ieder geval te eten heeft. Hij is super bescheiden en zegt zelf niets nodig te hebben maar enorm dankbaar zou zijn als Dilan een paar schoenen krijgt. Hij heeft gelijk een paar uit mogen zoeken. Z'n vader vertelt dat hij 3 kinderen heeft, Dilan is de jongste en de andere twee werken in de fabriek omdat er geen geld was om door te leren. Dilan is een zeer getalenteerde leerling weten we van het schoolhoofd en we besluiten extra lessen voor hem te gaan betalen zodat hij in de avonduren extra onderwijs kan gaan volgen. Lager onderwijs is gratis in Sri Lanka maar kwalitatief zeer matig. Zodra je wat meer verstand hebt zijn de extra avond lessen erg belangrijk maar niet iedereen kan dit betalen. Rislá, de dochter van Raseek is ook zo'n geval waar Suus en ik privé de extra lessen voor betalen. Het resultaat mag er zijn want je kan bijvoorbeeld vloeiend engels met haar praten en de kans op een goede baan in de toekomst is dan ook zeer groot. Dilan krijgt een jaar gratis les van ons en als hij heeft bewezen dat hij z'n best blijft doen kijken we volgend jaar weer verder. Dilan glundert en vertrekt samen met een trotse vader naar huis. Nogmaals: onderwijs is het beste middel tegen armoede in dit soort landen.

Het is tegen zessen en de vader van het vallende meisje komt(samen met het schoolhoofd) binnen lopen met een enorme map onder zijn arm. Een vriendelijke man met een lief gezicht. Ik vraag hem z'n verhaal te vertellen. Niflá is de naam van zijn dochter. Op 3 jarige leeftijd tilde haar oma haar op waarna ze uit

haar handen viel. Ze kwam erg ongelukkig terecht waardoor er enkele belangrijke zenuwen beschadigd zijn geraakt in haar ruggenwervel. Daardoor waggelt ze zo en kan ze moeilijk lopen. Ik vraag het schoolhoofd hoe ze geestelijk is en hij vertelt me dat ze goed kan leren en erg veel plezier heeft in school. Het probleem is alleen het lopen. Ze doet er lang over om naar school te lopen en als ze naar een ander lokaal moet duurt het ook wel even. Ze wil geen thuisles krijgen omdat ze dan het contact met de andere kinderen mist. De map die hij bij zich heeft wordt opengedaan en allerlei röntgen foto's komen eruit. Allemaal van haar nek en ook van haar hoofd. Ik vraag Ruzain om onze dokter te bellen (die we ook helpen met de kliniek) of hij even langs kan komen. Hij maakt direct tijd voor ons en bekijkt de rapporten. Hij vertelt dat het allemaal vrij vaag is en dat alles gedateerd is. Het zou beter zijn als ze nu weer een complete MRI scan zou krijgen. Dit kan alleen in Het Appolo ziekenhuis in Colombo. Onze dokter vertelt dat hij wel wat connecties daar heeft om wat eerder binnen te komen zodat ze eens goed onderzocht kan worden. Hij drukt ons op het hart dat hij geen garantie kan geven over het verbeteren van haar situatie maar nu is er gewoon te veel onduidelijk. Ik vraag de dokter of hij in ieder geval Nifla onder z'n hoede wil nemen en wil begeleiden de komende tijd en proberen zo snel mogelijk een afspraak te maken in het Appolo ziekenhuis. We zien wel hoe we dat financieel gaan oplossen.

Het is kwart voor acht en ik besluit om met de hele bups bij de Indian Hut te gaan eten. Tijdens het eten word ik door de dokter gebeld met super nieuws: Nifla mag donderdag tussen de bedrijven door een MRI scan ondergaan en een medisch onderzoek. De dokter zegt me dat de kosten 15000 rupees zijn maar dat hij privé ook de helft betaalt. Na het eten vraagt Naseem of we nog even langs z'n neefje gaan. Ruzain, Raseek, Naseem en ik wandelen er naar toe. Bij binnenkomst schud ik hem de hand en vraag zijn naam, Sajeed, heet hij. Hij zegt dat hij veel pijn heeft maar dat hij hoopt dat de nieuwe medicijnen helpen zodat zijn been er niet af hoeft. Er zit een verband om z'n been wat doordrenkt is van olie. Ik ga even in de kamer ernaast zitten met zijn vader. Hij vraagt me wat ik zou doen in zijn situatie. Ik weet niet wat ik moet zeggen. De vader vertelt me dat zijn familie erop tegen is dat het been geamputeerd wordt omdat dan zijn toekomst vergooid is. Er is nu een kruidendokter uit Kandy bijgekomen die denkt met kruiden en olie het ventje te kunnen genezen. Onzin, volgens mij maar het voelt niet goed om dat hier te zeggen. Hij is twee weken geleden geweest, heeft een olie en kruiden behandeling gedaan en gezegd dat hij 30 dagen op bed moet blijven liggen en elke dag nieuwe olie op de wond moet smeren. Wat een enorme kwakzalverij, denk ik bij mezelf. Ook de vader heeft twijfels over deze behandeling maar Sajeed heeft duidelijk aangegeven dat hij zonder been niet wil leven. Ik heb ontzettend met de man te doen. Toen hij thee ging halen voor ons vertelt Ruzain me dat hij het ook fout vindt dat er voor deze kwakzalver gekozen is en Naseem en Raseek zeggen hetzelfde. Naseem heeft het al eens voorzichtig te berde gebracht maar ze wilden niets weten van een amputatie. Wie ben ik dan om deze man over te halen om z'n zoon te gaan vertellen dat het toch beter is dat z'n been geamputeerd wordt? De familie legt veel druk op de man, vooral de vrouwen schijnen binnen deze familie veel invloed te hebben op de situatie. We vertrekken. Naar huis. Waar niets meer gedronken wordt en alle vier gaan we naar bed zonder al teveel woorden.

2 April 2008

Slecht geslapen maar dat was te verwachten. Alles flitst als een film voorbij momenteel. Beetje zorgen maak ik me om Suus, maar misselijk zijn en overgeven hoort er nu eenmaal bij. Ik besluit uit bed te gaan om aan het verslag te gaan werken. Als ik het terug lees realiseer ik me hoeveel we al gedaan hebben. De bodem van het geldpotje komt al aardig in zicht. Rond half 9 ben ik met alles klaar en neem ik mijn ontbijt. Daarna snel door want we moeten de schoenen uitdelen op de school waar we heel de week al aan het klussen zijn. Dilan komt ook nog op me afgelopen en geeft me een vette knipoog en zegt : Thank you again Mr Robert. We gaan naar het gezin die wonen in de twee hutjes. Via de moeilijk begaanbare weg komen we hier aan en alles is hier al in werk gezet. De metselaar die voor ons de scheidingsmuren

in de school heeft gezet gaat hier nu beginnen met het metselen van een extra kamertje voor deze mensen. Ook de timmerman is er. Deze mensen zijn zo verschrikkelijk arm maar de twee dochters en hun moeder glunderen dat hun zus/ dochter eindelijk een extra ruimte krijgt zodat de kinderen een apart kamertje hebben, ondanks dat zijzelf ook hard toe zijn aan een andere woning. Hun eigen huisje is opgebouwd uit afvalhout en palmladeren en is zo lek als een mandje. Overal liggen plassen water in het hutje omdat het flink geregend heeft vannacht. Het trieste is dat deze twee dochters van 28 en 30 jaar eigenlijk al getrouwd hadden moeten zijn. In Sri Lanka trouwen de meisjes al tussen de 18 en 20 jaar. Niemand heeft hun nog een aanbod gedaan. Hun financiële problemen en een moeder die weduwe is en woont in een hutje wat nodig opgeknapt moet worden doet ook geen goed aan hun zaak. Ik vraag de metselaar wat het zou kosten om het hele huis op te knappen incl. een nieuw dak. Dit alles komt op 120000 Rps. oftewel € 700. Veel geld maar we helpen wel een heel gezin en hopelijk ook twee meiden aan een betere toekomst. Ik besluit samen met Ruzain dat we ze toch gaan helpen. Er is nog geld en ik kan het niet verkroppen om ze aan hun lot over te laten. De fundering komt voor rekening van hunzelf en de man van de derde dochter. Ik vraag wat voor werk ze eigenlijk doen omdat ik vermoed dat ze niet werken omdat vrouwen niet snel aan de bak komen in Sri Lanka. Ze zeggen me dat ze de was doen bij mensen aan huis en dat dit ongeveer 100 Rps per dag oplevert (€ 0.60) Ik vraag of ze niet een ander thuis beroep kunnen leren zodat ze een iets beter inkomen kunnen genereren. Ze vertellen dat ze aan het sparen zijn voor een naaimachine. Een paar vrienden van ons die mee gekomen zijn om te kijken naar de voortgang van de bouw bevestigen dit en vertellen me dat beiden talent hiervoor hebben en dat veel mensen in de omgeving al hebben gevraagd of ze niet een jurk willen naaien, alleen zonder machine begin je niks. Ik vraag Ruzain hoe ze in hemelsnaam kunnen denken om ooit 20000 Rps bij elkaar te kunnen sparen voor een naaimachine. Ruzain vertelt me dat alleen de gedachte al goed is maar dat dit inderdaad een probleem is. Ik beslis om er eentje te gaan kopen voor ze. Voor niet al teveel koop je hier een Singer en dan kunnen ze zelf een inkomen genereren zodat ze ook kunnen sparen om hun fundering af te betalen. Ruzain is het met me eens en we rijden per motor weg om de auto op te pikken en in de stad een naaimachine te gaan kopen. De toegangsweg bij dit huis en van deze hele wijk is zo verschrikkelijk slecht dat we weer eens vast komen te zitten. Ik vraag Ruzain om door te rijden naar Firnas want ik heb n idee. Firnas en ik hadden afgesproken dat ik het ene hutje zou opknappen en hij het andere. Nu wij ook dit op ons nemen vraag ik Firnas of hij een nieuwe weg wil aanleggen naar deze wijk. Firnas is het met me eens en bestelt meteen zand en grind zodat het huidige pad (wat we meer rivier kunnen noemen) vervangen wordt door een echt fijn grind pad. Super.

In de stad schaffen we voor een scherpe prijs een naaimachine aan en tussendoor kopen we ook nog een waterpomp. Het huis van Dilan heeft een algemene wateraansluiting. Dit houdt in dat het water aankomt op een centraal punt in de wijk en dat ze zelf moeten zorgen dat het water naar het huis komt door middel van een waterpomp. Chootan vertelde ons dat Dilan's vader geen pomp heeft. Chootan woont er vlakbij en ziet de man elke ochtend sjouwen met jerrycans water. Nu kan hij de waterpomp met waterslang aansluiten zodat hij thuis stromend water heeft. Ook weer opgelost. Het is bijna 16:00 en we moeten naar de locale overheid voor het schoolboeken project. Ik zal het kort houden want wederom veel ceremonie, toespraken, bloemenkettingen en allerlei andere toestanden. Wel mooi om te zien dat 350 leerlingen staan te glunderen met hun nieuwe schoolboeken inclusief tas. We rijden naar huis en komen de vader van nifla (het meisje met beschadigde zenuwen) tegen. Hij vraagt ons te stoppen voor een kopje thee. Meestal slaan we dit af maar voor nifla maak ik een uitzondering. Binnen in het huis (voor zover je het huis kan noemen) nemen we plaats en meteen komt Nifla aangestrompeld. Ze straalt, glundert en praat luidruchtig. Haar vader vertelt dat ze bijna niet te houden is sinds we haar vertelt hebben dat we nieuwe onderzoeken gaan doen naar haar situatie. We hebben een airco busje voor haar geregeld. Met het openbaar vervoer is de reis naar Colombo een dikke 4 uur. Nu kunnen ze heerlijk comfortabel in 2 uur naar Colombo rijden en heeft Nifla alle ruimte. We nemen afscheid en rijden naar huis. We zijn allebei moe. We hebben vandaag weer zoveel gedaan. We nemen de dag door, schrijven

alle uitgaven op en rond 20:00 uur gaan we eten. Daarna nog gezellig buiten wat drinken met iedereen en dan lekker slapen.

03 April 2008

Het heeft vannacht geregend dus het was heerlijk koel. Tot half 7 geslapen. Wat een luxe. Rond 08:00 uur ontbijt en dan gauw aan de slag. We gaan een drukke ochtend tegemoet. Het schooltje waar we al zoveel voor hebben gedaan is nu helemaal klaar. Vandaag nog de elektriciteit zodat men overal licht en stroom heeft.

Gisteren hebben we nog een gesprek gehad met het schoolhoofd. Op deze school zitten voor het merendeel kinderen uit de armste gezinnen. De school ligt al vrij afgelegen en midden in een regio waar ook veel armoede heerst dus vanzelfsprekend dat dit soort kinderen ook school gaan hier. Ontbijt wordt nogal eens overgeslagen. De kinderen zijn rond 14:30 klaar met school, gaan dan naar huis en als diner krijgen ze dan een bord rijst wat vaak veel te lang gekookt wordt zodat het flink opzwellt en daardoor goed vult maar absoluut geen voedingsstoffen meer bevat. Als je hier bent en dit weet, zou je zo ongelooflijk graag hier wat aan willen doen. Toen ik hier voor het eerst kwam kon ik dat moeilijk loslaten, tegenwoordig gaat dat al beter. Na dit gesprek gisteren besloten Ruzain en ik als een soort van afscheidskado een voedzame lunch te geven aan alle kinderen met als toetje uiteraard chocola. Nu wordt alles geleverd en we moeten er zelf 300 pakketten van maken. Brood, fruit, yoghurt, rijst met curry en een reep chocola. Met elkaar verpakken we alles in tasjes zodat we rond 11:00 eindelijk alle pakketten af hebben. Bij de school aangekomen brult iedereen al naar elkaar: Mr Robert is coming. Alle leerlingen gaan in de rij staan om hun pakketten in ontvangst te nemen, daarna gaat er een bel en dan gaan ze als gekken eten. Zij genieten en ik geniet. We nemen afscheid en worden uitgebreid bedankt voor alle hulp hier. Ik beloof zeker terug te komen zodra er weer nieuwe mogelijkheden zijn om projecten te kunnen doen. Hierna rijden we naar de 2 gezinnen waar we de hutjes van aan het opknappen zijn. Firnas heeft de toegangsweg al laten renoveren. Ze zijn hard bezig met het extra kamertje. Aankomend weekend moet alles klaar zijn. Met het andere hutje kunnen de metselaars gaan beginnen. De vrouw heeft met haar dochters alles al voorbereid zodat er gelijk gemetseld kan gaan worden. Het hout en de palmladeren waar hun hutje meegebouwd was is weg en opgeruimd. Alles wordt nu vervangen door stenen. Een gedeelte betalen ze zelf d.m.v. het naaiwerk wat ze gaan leveren. Als we de naaimachine overhandigen schieten ze allemaal vol. Zoveel jaar ellende en nu eindelijk een nieuwe toekomst, zegt de moeder. We zijn allemaal superblij dat het hier gaat veranderen. Raseek blijft hier als soort supervisor verantwoordelijk tijdens alle bouwwerkzaamheden en ook in de toekomst zal hij het gezin in de gaten houden. Ruzain en ik moeten verder want de toiletten worden opgeleverd en we gaan ze wel even controleren. De toiletten zien er piekfijn uit. Nette gemetselde hokjes met mooie toiletten en een goeie aansluiting op de riolering. Goed om te zien. Daarna rijden we door naar het weeshuis omdat hier ook alles afgerond wordt vandaag. Alle lampen zijn opgehangen, de ventilatoren werken allemaal en alle stroomkabels zijn netjes weggewerkt.

Het is inmiddels 17:00 uur en op één of andere manier hebben we het alle twee even helemaal gehad. Je hebt hier het gevoel dat je in een trein zit, je racet van hot naar her. Van project naar project en alle sores die je ziet ga je niet in de koude kleren zitten. We besluiten even wat te gaan drinken aan het strand bij Unawatuna. Ik denk dat we bijna een uur niet gepraat hebben tegen elkaar. Alleen maar staren naar die ongelooflijke mooie baai met blauw water en prachtig wit strand. Ik realiseer me dat die schitterende mooie oceaan er de reden van is dat we hier al 4 jaar lang onze projecten uitvoeren. Soms zijn er momenten dat ik echt even afstand moet nemen omdat alle armoe, ellende, stank en al die kindertjes die ik zo graag allemaal zou willen helpen me te veel worden, maar aan de andere kant zou ik het voor geen goud hebben willen missen en het enorme dankbare werk vergoed echt werkelijk waar alles. Ruzain geniet van z'n red bull en we weten precies van elkaar dat we even niets moeten zeggen.

Na een heerlijke maaltijd gaan we gauw naar huis. We zijn heel nieuwsgierig want vanavond komt Nifla thuis met hopelijk de uitslag. Eindelijk komen ze door de poort de tuin binnen lopen. Nifla loopt slecht en aan haar gezicht zie ik al dat ze pijn heeft en niet in orde is. Ze heeft last van wagenziekte gehad, zei haar vader en na de lange reis doet ook haar lichaam pijn. De vader is teleurgesteld. Na aankomst in het ziekenhuis heeft de vader een borg moeten betalen. Hij heeft toen het hele bedrag ingeleverd wat ik meegeven had, zodat het ziekenhuis er zeker van zou zijn dat er voldoende geld is voor het onderzoek. Na het eerste consult besluit de arts dat er voordat er een MRI scan gemaakt wordt er eerst nog wat voor onderzoeken gedaan moeten worden. Hij vraagt of Nifla een nachtje kan blijven maar daarvoor komen ze 2000 rupies tekort. Ruzain vraagt waarom ze niet even gebeld hadden want dat had geen probleem geweest. Hij zegt met tranen in z'n ogen dat hij niet om meer geld durfde te vragen waardoor ze weer naar huis zijn gekomen. In eerste instantie ben ik boos of eigenlijk meer teleurgesteld, aan de andere kant kan ik ze het niet kwalijk nemen. De vader zegt dat het goed is zo en wil weggaan. Ik vraag via Ruzain hoe Nifla zich voelt en of ze in staat is morgen heel vroeg terug te gaan zodat ze om 06:30 in het ziekenhuis is voor de laatste onderzoeken en de scan. Ze zegt dat ze er voor wil gaan tegen Ruzain en we geven extra geld mee en bellen ook onze dokter. Deze belooft de hele dag contact te houden met het Apollo ziekenhuis voor het geval dat er wat misgaat. Mocht dat zo zijn hebben we ook weer iemand die vlakbij het ziekenhuis woont die we dan in kunnen schakelen voor wat dan ook. Nifla glundert weer, maar haar vader schaamt zich, zegt hij. We zeggen hem dat het nu eenmaal gebeurd is en zowel hij als wij hebben hiervan geleerd. De chauffeur van de bus vindt ook de situatie heel vervelend en zegt toe dat hij morgen voor noppes naar het ziekenhuis rijdt. Mooi, geen extra kosten voor benzine. We drinken nog wat en gaan gauw naar bed. Wat een dag weer.....

04 April 2008

Bijna geen oog dicht gedaan. Ik realiseer me dat we moeten stoppen ik ga er een beetje doorheen zitten. Woensdag vlieg ik weer naar huis, we hebben dan nog een paar dagen om de lopende dingen af te handelen. Ruzain komt het kantoortje binnen gelopen en vindt ook dat het voor deze keer weer genoeg geweest is. Nogmaals, we hebben nog wel het één en ander te doen maar we beginnen niet meer aan iets nieuws. Ik wil toch nog een paar dagen wat rustiger aan doen zodat ik niet doodmoe thuis kom. Na het ontbijt vertrekken we naar de locale overheid. We spreken alles door wat we gedaan hebben en de deputy major vertelt wat er allemaal nog loopt en welke budgetten er komend jaar vrij komen. Hij geeft me een duidelijke uitleg van allerlei projecten waar ze mee bezig zijn om de armoede tegen te gaan. Klinkt goed allemaal. Hierna rijden we door naar een soort Gamma. Hier kopen we allerlei materiaal voor het dak van het hutje wat we laten renoveren. Daarna hebben we nog een lunch bij Firnas en zijn schoonfamilie waar iedereen me aanklampt en met me wil praten over het werk wat we hier doen. Het is heel boeiend om zo tussen de locale mensen te zitten en te ervaren en zien hoe alles in het werk gaat hier, hoe er gedacht wordt en hoe men leeft. Het is tegen half vier als we hier vertrekken ik vraag Ruzain of hij me af wil zetten bij Unawatuna. Lekker even een uurtje zwemmen en een lekker koud biertje. Hij zet me af en rijdt zelf naar huis om eens even bij zijn kinderen te kunnen zijn, want dat schiet er aardig bij in deze dagen. Ik heb altijd het gevoel als ik hier in de oceaan zwem of ik alles van me afwast. Al het verdriet en alle ellende. Heerlijk zo'n duik. Al vrij snel hoor ik: Hee mr Robert, grote vriend. Ja hoor dat kan niemand anders zijn dan Raseek. Ik leer hem altijd wat Nederlandse woorden en dit jaar was dat o.a. grote vriend. Samen met Chootan is hij met de bus achter me aangekomen toen hij van Ruzain hoorde dat ik in Unawatuna was. Beiden duiken ook in de zee en nadat ik tig wedstrijdje heb moeten zwemmen tegen ze gaan we lekker wat drinken. Raseek vraagt uiteraard of hij een red bull mag (is hier nog duurder als in Nederland dus vraagt hij altijd toestemming) en chootan wil wel eens een biertje proberen.

We zitten heerlijk met z'n drietjes naar de zonsondergang te kijken. Zomaar 3 vrienden die weinig zeggen maar elkaar zo goed begrijpen.

Ruzain belt. Nifla is terug uit het ziekenhuis. We gaan snel terug. Onze dokter is inmiddels aangekomen uit Colombo en kan alle rapporten door nemen en mij alles uitleggen voorzover ik het kan begrijpen. Na de MRI scan is de specialist tot de conclusie gekomen dat er 2 beschadigde zenuwen zitten aan het einde van de nek die weer in contact staan met de onderste hersenhelft. Hierdoor kunnen die bepaalde hersencellen niet de juiste controle zenden via de zenuwen naar de spieren die voor het lopen en evenwicht moeten zorgen, waardoor Nifla spastisch loopt. Om te weten of dit wel of niet behandeld kan worden hebben ze een beenmergpunctie gedaan. Komende week verwachten ze daar de uitslag van. Spannend. Ik beloof de vader dat wij voorlopig de kosten voor een eventuele behandeling op ons nemen. De tranen rollen over z'n wangen. Ik vraag of Nifla morgen mee mag naar het strand. We willen morgen met een stel kinderen naar het strand. Ook Rislā, de dochter van Raseek gaat mee. Een super lief en bijdehante meid van 11 jaar. Zij kan mooi voor Nifla zorgen als ze bijvoorbeeld naar het toilet moet of zo. De vader zegt dat het geen probleem is als Nifla maar wel iets opgeknapt is. Ze is nu erg moe en heeft wat pijn van de beenmergfunctie. Morgenochtend hebben we nog contact. We zijn allemaal blij dat we in ieder geval iets meer weten en gaan met een goed gevoel naar bed.

5 April 2008

Zaterdag. Heerlijk. Vandaag Happy Medicine zoals Raseek het noemt. We gaan naar het strand met alle kinderen van de vaders die ons de afgelopen 2 weken geholpen hebben. Aandacht voor hun kinderen is er nogal bij ingeschoten en daarbij komt dat menig kind wel bekend is met de zee maar er nog nooit een dagje heeft doorgebracht. We gaan naar Unawatuna. Ik had uit Nederland een enorme berg spekjes en andere snoepjes meegenomen en die gaan allemaal mee. Een kennis van Ruzain brengt ons met een bus. Ook Nifla mag mee van dr vader. Ze is redelijk opgeknapt, alleen mag nog niet het water in vanwege de punctie. Het is een groot feest in de bus want Raseek zingt het ene na het andere lied. Ze krijgen allemaal een hand spekjes en onderweg kopen we coca cola want dat is voor hun helemaal feest. Op het strand aangekomen springen ze als gekken uit de bus en rennen de zee in. Ik huur wat grote autobanden zodat de kinderen die niet kunnen zwemmen op een zwemband kunnen dobberen. Voor Nifla regelen we een luxe relax stoel met een glas, fles cola en de zak spekjes binnen hand bereik. Het is een heerlijke dag voor de kinderen. Alles mag vandaag. Raseek en ik hebben het er wel enorm druk mee alle kinderen in de gaten te houden maar we hebben het er voor over. Ruzain heeft wat werk te doen in Galle dus ook zijn kinderen zijn lekker mee. Om 15:00 zijn Raseek en ik afgepeigerd en we slepen iedereen uit het water. Alle kinderen gaan onder de douche bij het strand en kleden zich om. Nifla vertelt dat ze het heerlijk vond en je zag haar ook de hele dag stralen. We sluiten af met patat en coca cola. Nou van alle kinderen was er niet een die ooit patat op had. Ik heb nog nooit zoveel patat moeten bijbestellen want het bord vraten ze er bijna bij op. De bus pikt ons weer op en buiten Raseek en ik zijn ook de kinderen kapot. Savonds tracteer ik alle mannen die geholpen hebben de afgelopen weken op een etentje bij de Indian hut. Enorm gezellig en groot feest, ook voor de volwassenen. Deze hele dag heeft me nog geen € 45 gekost inclusief het avond etentje. Als je ziet hoeveel mensen en kinderen we er een plezier mee hebben gedaan..... Super. Op de terug weg tracteerd Ruzain nog op ijs waarna we allemaal vermoeid al vroeg naar bed gaan.

6 april

Ik word om 05:00 al wakker van de stank die mn kamer in trekt. Het werkt op mn keel en het lijkt wel rook of zo. Ik ga uit bed want het is echt niet te harden. Het is zondag vandaag en Ruzain vertelt me dat iedereen dan het huis schoonmaakt en al het afval verbrand. Ook zijn burens dus en vandaar de stank. Vandaag heerlijk niets doen. Ruzain eist dat ik heel de dag alleen zou zijn om in unawatuna aan het

strand mn gang te kunnen gaan. Hier bij hem thuis wordt dat niets want om de zoveel tijd staat er een bekenden aan de poort of iemand die gehoord heeft dat die Hollander er weer is dus om hulp komt vragen. Rond 07:00 klinkt er gegil op straat en zie ik paniekerig in Ruzain zn huis iedereen naaar de tv rennen. Helaas is het weer zover. De tamils hebben weer een aanslag gepleegd en er zijn 14 doden gevallen waaronder de minister van verkeer en waterstaat. Vrijdag hadden we nog naar deze man zitten luisteren toen hij voor de tv een toespraak gaf en fel uithaalde naar de tigers. Nu heeft hij het met zn leven moeten bekopen tijdens het geven van een startschot voor de marathon. Alles is te zien op tv en ook de aanslag was opgenomen. Erg indrukwekkend en vreselijk om te zien hoe de 4e minister in 4 maanden tijd wordt vermoord. We hebben een lange discussie met elkaar maar komen uiteraard niet tot de oplossing. In de loop der jaren heb ik me aardig verdiept in deze kwestie maar een oordeel geven is niet mogelijk. Gelukkig respecteren we elkaars mening. Na het ontbijt drop Ruzain me op het strand. Ik ga heerlijk een dag zitten lezen, af en toe wat drinken en als het te warm wordt een duik. Unawatuna is een heerlijke plek om even bij te komen. Alles van je af te zetten en ook een even te genieten van het mooie Sri Lanka. Op een gegeven moment ga ik even zwemmen en iets ongelooflijks gebeurt er: Ik lig te dobberen op mn rug en voel opeens iets hards. Ik schrik want tja er zijn hier meer dieren in de oceaan als de noordzee. Ik draai me om en zie iets groens wegduiken. Ik schrik me echt rot en ik denk dat ik bijna harder zwom als Van den Hoogenband om naar de kant te gaan. Ik zie niks en kom weer een beetje tot rust. Voorzichtig besluit ik nog even te gaan dobberen. Ik zie 2 grote groene vinnen langs me heen gaan en een lief klein koppie steekt uit het water. Een enorme zeewaterschildpad was het zogenaamde monster waar ik zo van schrok. Zo uniek dat ik op nog geen meter afstand ziet hoe de moeder zoekt naar een plekje om snachts dr eieren te leggen. Ik blijf voorzichtig dobberen en de schildpad blijft nog wel een kwartier bij me in de buurt. Geweldig. Gelukkig is het vrij rustig vandaag zodat er niet een of andere stomme tourist de zee in dendert om een foto te maken. Unieke ervaring rijker. Ik ga lekker op het strand weer verder zitten lezen in mn schitterende boek en rond 18:00 pikt Raseek me op. Na het avond eten volgen er nog flinke discussies over de moordaanslag op de minister. Heerlijk bijgekomen besluit ik rond elven lekker naar bed te gaan om nog even te lezen. Morgen weer een dag vol werk. Vandaag in ieder geval een heerlijke dag en inderdaad eindelijk alleen maar gedaan wat ik wilde: relaxen.

07 april

Vandaag gaan we allerlei klussen afronden en op bezoek bij een Boyshome wat door een nederlandse stichting helemaal op orde gebracht is. Na het ontbijt vertrekken Ruzain en ik naar de 3 zussen en hun moeder waarvan we de huizen deels hebben verbouwd en gaan verbouwen. De aanbouw voor de zus met het gezin is helemaal af. Het is ook al helemaal ingericht en vol trots laat ze het me zien. Het andere huis, waar de moeder en de 2 andere zussen wonen wordt langzaam afgebroken om zo weer stukje voor stukje opgebouwd te worden, alleen dan gewoon uit steen met een fatsoenlijk dak. Door onze hulp is er wat meer bekendheid gekomen voor de problemen van het stel en daardoor zijn er meerdere die een gedeelte van de bouw voor hun rekening nemen. We laten nog 2 balen met rijst achter en nemen afscheid. Ze blijven bedanken en mn hand vast houden maar uiteindelijk vertrekken we en zeggen hun dat we volgende keer komen kijken naar hopelijk 2 mooie stenen huisjes. Raseek zal dagelijks alles in de gaten houden hier zodat ik er 100% zeker van bent dat dit gaat lukken. Daarna pikken we 2 anderen nederlanders op die verantwoordelijk zijn voor de verbouwing van een boyshome vlakbij Galle. Er wonen hier 17 jongens die door 2 dames verzorgd worden het zijn jongens die al op leeftijd zijn en al naar school gaan, dus zijn 2 verzorgers voorlopig genoeg. Het ziet er piekfijn uit hier, en vol terechte trots geven de 2 ons een rondleiding. Volgend jaar gaan ze beginnen met het verbouwen van het oude gebouw. Ze gaan hiervan een soort lokaaltje maken voor allerlei bestemmingen. Van bijles lokaal tot het les geven in agrarische werkzaamheden en allerlei andere nuttige bestemmingen. Ook wordt er een tuin aangelegd waar echt groenten verbouwd kan worden zodat praktijk lessen ook gegeven kunnen worden. Momenteel kunnen we hier niet mee helpen maar volgend jaar als de uiteindelijke bouw begint kunnen we misschien

wel het een en ander sponsoren. We vertrekken weer en zetten de 2 Nederlanders af. Ruzain en ik moeten nog wat boodschappen doen want vanavond gaan we BBQen. Het is de laatste avond dus iedereen komt. Daarna zet Ruzain me af bij Gerard en Piet, de 2 Nederlanders waarmee we naar het tehuis zijn wezen kijken. Gerard en Piet zijn de kracht achter stichting AYESHA. Deze stichting verricht enorm veel werk hier in Sri Lanka en Gerard gaat elke 2 maanden hierheen om ervoor te zorgen dat alles in goede banen loopt en er geen corruptie plaatsvindt. Ik heb de afgelopen weken veel met ze gesproken tijdens mijn verblijf in Sri Lanka en ze hebben me een paar projectjes laten zien. (Ik heb nog niet eerder over ze geschreven omdat ik toch al veel teveel vertel maar op het moment dat ik dit typ is het dinsdagochtend 5:30 en heb ik net een vervelend telefoontje gekregen (ivm Piet en zoon) Hun stichting is op een veel hoger niveau als onze werkzaamheden maar dat heeft als eerste te maken met hun budget wat velen malen groter is. Ik kies meer voor het kleinschalige en erg veel 1 op 1 een projectjes zoals de 2 gezinnen met de krotjes. Zij zijn meer met grotere dingen bezig zoals de bouw of verbouw van complete scholen, weeshuizen etc etc. We respecteren elkaars manier van werken en zeker ik leer veel van hun ervaringen hier. De afgelopen weken en ook al in Nederland hebben we elkaar vaak gesproken voor advies, hulp of gewoon even je hart luchten. Piet vertelt ook over zijn zoon Julian. Julian is geadopteerd hier in Sri Lanka uit het tehuis waar we al zoveel gedaan hebben. 17 jaar geleden toen Piet hem ging ophalen kwam hij uiteindelijk doodziek in Nederland. Julian bleek een spierziekte te hebben en langzaam sterven al zijn spieren af. Piet laat me trots een foto zien waar Julian lachend in zijn rolstoel zit. We hebben veel gepraat met zijn drieën de afgelopen weken in Sri Lanka: Zwangerschappen (Piet is huisarts), adopties, beroep, Julian en uiteraard Sri Lanka. Sinds het weekend gaat het al niet lekker met Julian en het blijkt dat hij een longontsteking heeft. Piet maakt zich zichtbaar zorgen sinds dit vervelende nieuws. Uiteindelijk hebben we vandaag via Ruzain een nieuw ticket geregeld zodat hij woensdag in Nederland is om bij Julian en de rest van het gezin te zijn. We hebben nog lang met elkaar gesproken deze middag en uiteindelijk neem ik afscheid en spreken we af dat we elkaar in Nederland weer spreken want ook voor mij zit het er bijna op. Bij Ruzain thuis zijn de voorbereidingen in volle gang. Het is enorm gezellig en echt alle vrienden en bekenden eten mee. Na het eten zitten we met zijn allen buiten en ik realiseer me dat het zo bijzonder voor me is wat ik meemaak hier. We nemen afscheid want niet iedereen zie ik morgen meer. Voor sommigen niet makkelijk maar ik beloof als de thuissituatie het toelaat dat ik volgend jaar weer kom. Nu slapen.....

8 april

Ik ben al om 04:00 wakker. Ik besluit er maar uit te gaan want ik ben meer met mijn koffer bezig en allerlei projectjes als met proberen in slaap te vallen. Ik ga mijn koffer inpakken totdat ik opeens schrik als mijn telefoon gaat. Ik zie dat het Gerard is (niet mijn vader Gerard maar van de andere stichting) ik schrik want ik heb een vermoeden..... Ja hoor Julian is vannacht overleden, Piet zijn zoon. Gerard vertelt me dat ze al op het vliegveld zijn en dat ze via allerlei tussenstops vanavond in Nederland zullen zijn. Net te laat. Kan hij zijn zoon dus niet meer in levende lijve zien. Hadden we met zoveel moeite zijn vlucht weten om te boeken zodat hij snel bij Julian zou zijn.....Ik hang op en alles komt eruit. Zoveel ellende al deze weken en ook deze man die met zoveel goed werk bezig is en nu overkomt hem dit. Verdrietig pak ik mijn koffer in en ga aan het onbijt. Ook Ruzain schrikt van het nieuws en in alle stilte drinken we onze thee. Ik wil naar huis. Ben het zat maar blij dat ik vannacht terug vlieg. Uiteraard zal ik mijn vrienden missen en het mooie land. Al die vriendelijke lachen en al die mensen die naar me zwaaien. De avonden bij Ruzain in de tuin met alle jongens. Unawatuna met zijn prachtige baai. Maar het is voor nu genoeg geweest. Continu de gedachten aan Piet en het verdriet voor het gezin vanwege het verlies van Julian. Het is genoeg geweest. Genoeg ellende gezien en genoeg mensen weer blij gemaakt. Genoeg mensen weer hoop gegeven op de toekomst en een paar zonnestralen gegeven in hun leventje allemaal dankzij jullie giften. Ik had het voor geen goud willen missen allemaal en volgend jaar hoop ik weer te kunnen gaan afhankelijk van de situatie thuis.

Nu lekker weer naar Suus, verheugen op de baby en op een nieuw leventje. Het is nu 8 april 11 uur hier. We hebben net de zoveelste ceremonie gehad voor de verbouwing van de school. Nu lekker even douchen en dan heerlijk een fles koud goud drinken. Op Unawatuna, de allermooiste baai van Sri Lanka. Samen met mn 4 beste Sri Lankaanse vrienden: Raseek, Naseem, Chootan en uiteraard Ruzain, zonder hem zouden we dit werk niet zouden kunnen doen. Dan de lange autoreis naar Colombo, de vlucht terug naar Frankfurt en dan per snelle trein naar Utrecht. Zoals ze hier zouden zeggen: Inshallah

Bedankt jullie allemaal en hopelijk tot gauw.